

INGUS RUBENIS

Vecās Bekas baiļu stāsti

**Dullas pasakas ne pārāk
maziem bērniem**

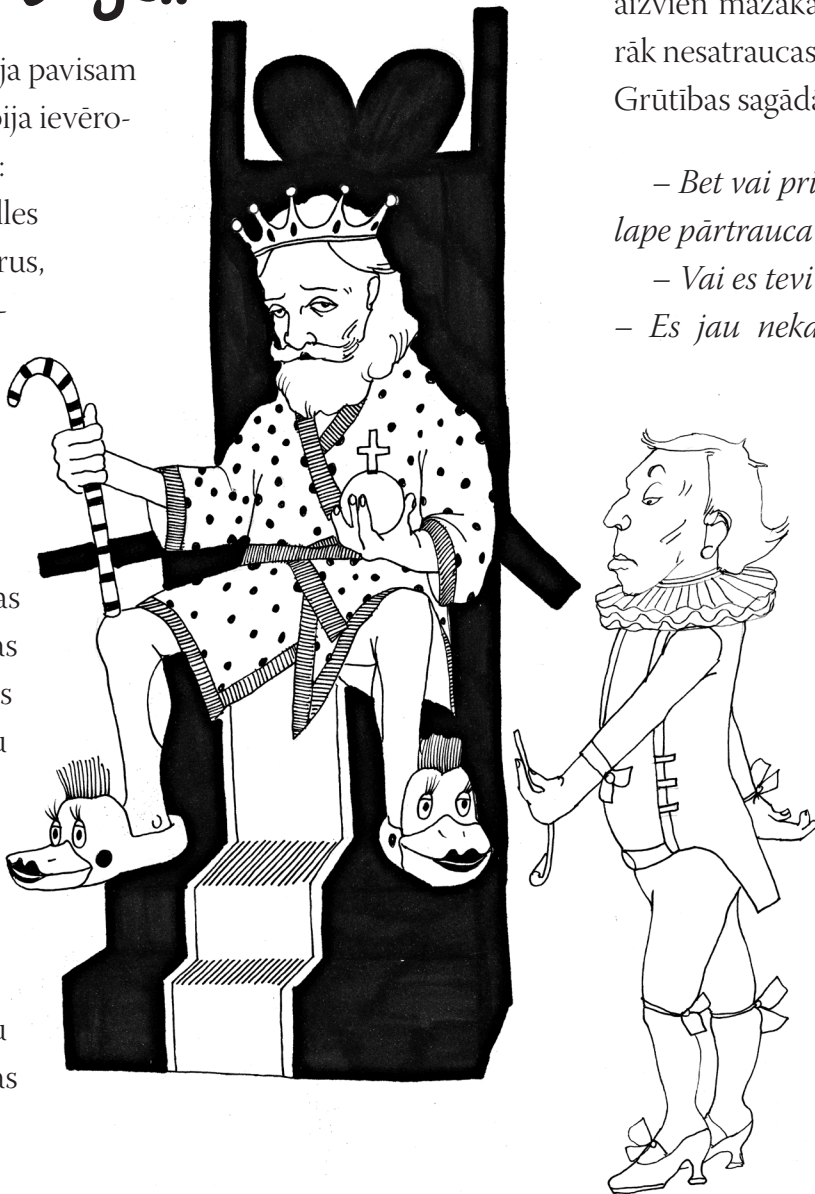

ZVAIGZNE ABC

Trīs galvas – labas galvas

Pavisam parastā zemē dzīvoja pavisam parasts karalis, kas ne ar ko nebija ievērojams. Viņš tika izmēģinājis visu: gan rīkot greznas jo greznas balles un vērienīgus bruņinieku turnīrus, gan joka pēc pakarot ar kaimiņvalstīm, taču – nekā. Beigās vienmēr izrādījās, ka kāds cits to jau ir izdarījis labāk un iespaidīgāk.

Reiz viņš padzirdēja, ka pēdējā laikā modē esot nākušas bruņinieku cīņas ar pūķiem. Tas notiekot tā: tiek izraudzīts kāds briesmīgi negants pūķis, kas jau tiktāl nomocījis vietējos iedzīvotājus, ka tie vairs ne pret ko neiebilst un ir pat gatavi godīgi maksāt nodokļus. Nākamais darbs ir sameklēt gana dumju droširdi, kas būtu ar mieru pret pūķi cīnīties. Ja šim izdodas

pūķi uzvarēt, par balvu tiek pasniegta puse karaļvalsts un princese par sievu. Pēc tam izsludina nākamo konkursu. Tiesa, šādas pastāvīgas dalīšanas dēļ valstis kļūst aizvien mazākas un mazākas, taču neviens par to pārāk nesatraucas, jo var taču pēc laika zemi atkal atkarot. Grūtības sagādā vienīgi princeses – to ir tik, cik ir.

– *Bet vai princesēm nav pret to iebildumu?* – *Bērslape pārtrauca Veco Beku.*

– *Vai es tevi traucēju, kad tu ko stāsti?*

– *Es jau nekad neko nestāstu, – atzina Bērslape.*

– *Nu lūk! Tāpēc nepārtrauc arī tu mani!* – *Un Beka turpināja stāstu.*

Tātad karalim šī doma iepatīkās. Viņš pasauca galma rakstvedi un teica:
– *Klau, Jozef, cik mums karaļvalstī ir pūķu?*

Jozefs ielūkojās pierakstos, kaut ko gudri pārdomāja un atbildēja:

– *Diemžēl tikai viens, Jūsu Augstība.*

Karalis paberzēja ar scepteri ausi.

– *Saki, vai viņš ir ļoti nikns? Vai ir jau nomocījis vietējos iedzīvotājus tā, ka tie godīgi maksā nodokļus?*

– *Nē, – atkal ielūkojies pierakstos,*

lietišķi atbildēja izdarīgais rakstvedis. – Viņš ir ļoti mīļš, turklāt tautai tik ļoti iepatīcies, ka tie viņu labprātīgi baro.

– Tauta, tauta... – Karalis īgni atmeta ar roku. – Vai tā par mani domā? Vai kāds atnāca samīlot, kad man sāpēja zobs? Nē. Tā ka labāk nepiemini tautu, bet pasaki, cik man ir meitu!

– Bet, Jūsu Majestāte, vai tad jūs pats... – pārsteigts izsaucās rakstvedis, taču aprāvās pusvārdā, sapratis, ka nezināšana ir tīri karaliska padarīšana, kas uz rakstvežiem neattiecas. Par laimi, valdnieks nebūt nedusmojās. Viņš tik vien kā skumīgi pasmaidīja un atkal ar scepteri pakasīja ausi.

– Eh, kas to vairs atceras. Bet bija taču laiki, vai ne Jozef? Jaunība, jaunība... Tātad – cik?

Šoreiz Jozefam nevajadzēja nedz skatīties pierakstos, nedz ko pārdomāt.

– Atlikušas precīzi divas, – viņš atbildēja ar jūtamu lepnumu par savām zināšanām. – Pārējās ir veiksmīgi izprecinātas vai aizbēgušas, jo negribēja tikt izprecinātas.

Karalis no priekiem pielēca kājās un sasita plaukostas.

– Tas ir labi. Vienkārši lieliski! Tad mēs tās abas arī izsludināsim par balvu varonim.

– Abas? – Rakstvedim atkal nācās brīnīties.

– Bet protams! Tā mēs bez grūtībām pārspē-

sim visus pārējos: viņi tikai vienu princesi piedāvā, bet mēs – uzreiz harēmu! Vai nav smalki izdomāts? Raksti!

Netālu no pils dzīvoja kāds čoms. Viņš tāds bija vienīgais savā ciemā, tāpēc tika saukts vienkārši par Čomu. Šī paša iemesla dēļ viņam neviens nelika neko darīt. Meitas pienesa ēdamo tieši gultā, bet malku zie- mai, jautri čalodami, sazāģēja vecie ļaudis.

Dienā, kad pie ciema galvenā staba tika piesprausts karaļa paziņojums, Čoms klaiņoja apkārt, tramdīdams vāveres, un nez kā nonāca arī līdz tam. Stabs ne ar ko citu neizcēlās, tas vienkārši bija galvenais.

“Hm,” prātoja Čoms. “Divas princeses – tas nav slik- ti, jo tas ir par divām vairāk, nekā man ir tagad.”

Čoms gan nebija ne īpaši spēcīgs, ne veikls, taču, tā kā tuvumā nebija citu, ar ko salīdzināt, viņš bija pilni- gi pārliecināts, ka tāds ir, un drošā solī devās pie pūķa. “Galu galā – ja reiz vāveres no manis baidās, diez vai ar pūķi būs citādi,” viņš nosprieda. “Tāda pati liela vāvere vien ir.”

Pūķis dzīvoja kalna alā, ko varēja viegli atrast pēc no- rādes “Pūķis”. Nonācis pie alas, Čoms secināja, ka tā ne- būt neizskatās tik briesmīga, kā varētu gaidīt. Pie ieejas atradās tīrs paklājiņš apavu noslaucīšanai, nedaudz tālāk – glīts, zaļi krāsots

puķu dobes malā – pastkastīte ar uzrakstu “Reklāmu, lūdzu, nemit!”.

“Nesaprotu, kas tur tik īpašs,” Čoms nodomāja. “Lai kam es esmu stiprākais ne tikai ciemā, bet visā valstī.”

– Eu, mopsi, velcies ārā! – Čoms iekliedzās.

Iekšā kaut kas nograbēja, taču pūķis nerādījās.

– Es zinu, ka tu tur esi, – Čoms auroja, cik skaļi spēdams. – Nāc ārā un atdod galvu!

Šoreiz atskanēja smagi, dimdoši soļi un šķita, ka kalns nedaudz nodreb. Pēc brīža parādījās milzīgs deguns, vēl viens deguns, zobaina mute, tad atkal deguns, un tad jau kļuva redzams arī pats pūķis. Izrādījās, ka tam ir veselas trīs galvas, turklāt līdzības ar vāveri nebija pilnīgi nekādas. Drīzāk jau ar četrstāvu namu, kam piemontēta gara, dzeloņaina aste.

– Es atnācu ar tevi cīnīties, – Čoms uzsauca nedaudz klusāk, vairs nebūdams tik ļoti drošs par savu visspēcību.

– Ak tā... – negaidīti maigā balsī ierunājās pūķis.

– Bet varbūt tu labāk gribētu iedzert tēju?

Čoms atcerējās, ka visas šīs padarīšanas dēļ ir nokāvējis laiku, kad viņam parasti pienes pusdienas, un nosprieda, ka izkauties var paspēt vienmēr.

– Labi, – viņš teica. – Bet tikai tad, ja rijamais arī ir.

– Diemžēl varu piedāvāt vienīgi cepumus ar melleņu marmelādi, taču tie ir

patiešām garšīgi.

Ala izrādījās visai gaumīgi iekārtota. Protams, it viss tajā bija atbilstošs pūķa izmēriem, izņemot vienu – ciemiņiem paredzētu galdu ar pāris krēsliem ap to.

– Mans vārds ir Alberts, – pūķis stādījās priekšā, novietodams uz galda cepumu šķīvi un divas glīti apgleznotas porcelāna tasītes: parastu viesim un vannas izmēra pats sev.

– Mans vārds ir Čoms, – atsaucās Čoms.

– Ļoti patikami, – Alberts turpināja, ar ierastu kustību liedams tasītēs kumelišu tēju. – Un tagad stāsti, kāpēc tev vajag manu galvu!

Čoms izstāstīja, ko nu zināja.

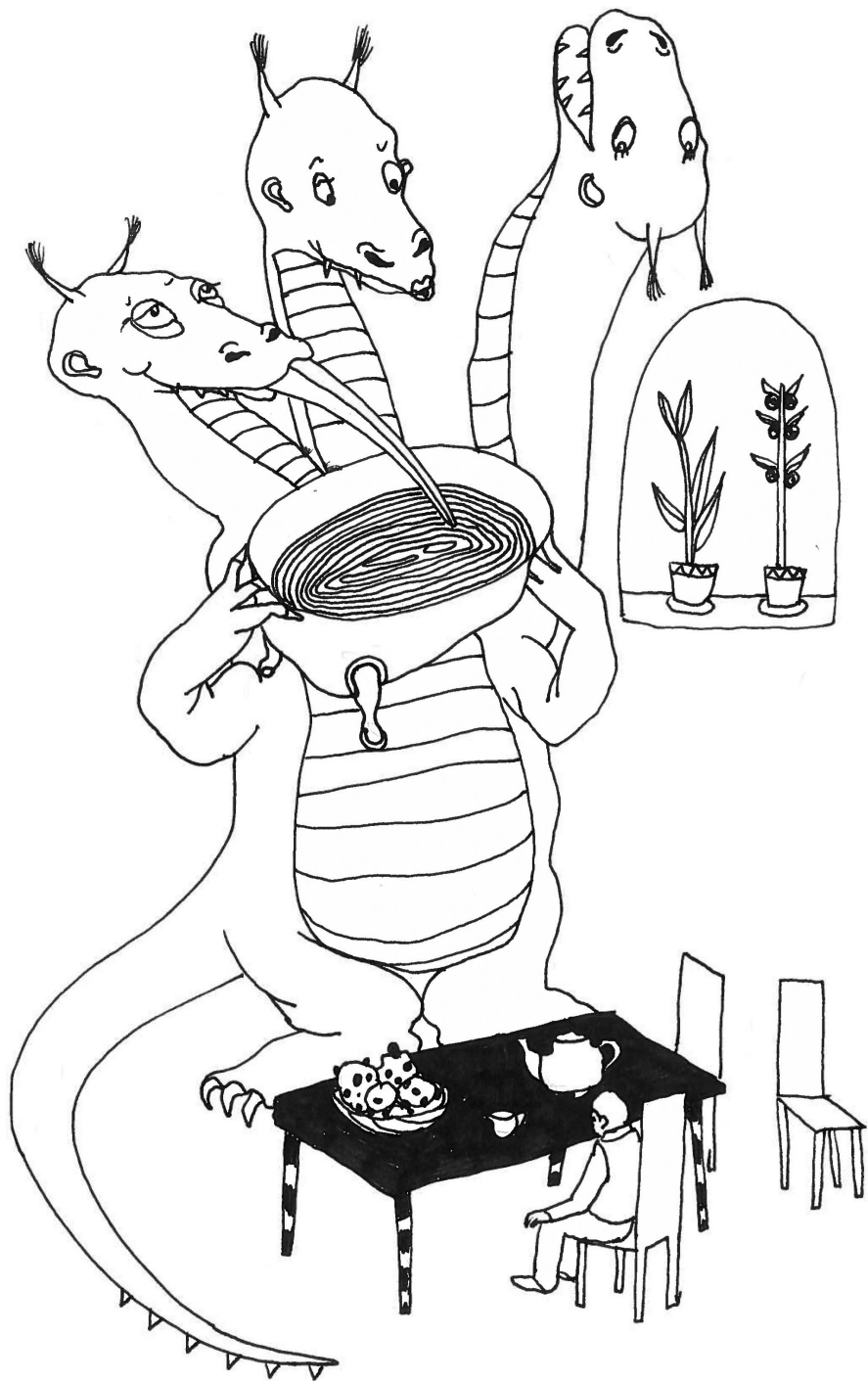
– Skaidrs, – drūmi šūpodams visas galvas, noņāca Alberts. – Tātad tā sērga ir atnākusi arī līdz šai zemei. Nu, kāpēc viņi neliek mūs mierā? Es dzīvoju savā alā, nevienu neaiztieku. Palīdzu vietējiem, kad vajag uguns-kuru iekurt vai kādu māju pārbīdīt vai kad vilki no aitu kūtīm jāaizbaida... Bet nē, mūžīgi atrodas kāds, kas meklē kašķi!

– Godīgi sakot, man vairs īsti negribas kašķēties, – ieminējās Čoms, skatoties uz vienu no pūķa varenajiem nagiem, kas bija tikai divreiz mazāks nekā Čoms pats.

– Tas neko nemaina, – atbildēja pūķis, mērcēdams tējā cepumiņu. – Aiziesi tu, nāks citi. Pārsteidzoši, cik dīvaini kļūst cilvēki, ja viņiem piesola ko daudz maz vērtīgu.

– Bet ko tad lai iesāk?

– Darīsim tā, – pēc nelielas pauzes izlēma pūķis.
– Kā redzi, man ir trīs galvas. Tāda suga. Vienu es ziedošu tautas labā. Citādi – paskaties, kā viņi te dzīvo! Kaimiņvalstīs jau sen valda apgaismība, bet šie kuļas kā pa viduslaikiem.

– Un... kā tad tu? Varēsi iztikt ar divām galvām?

– Es arī ar divām būšu gudrāks par dažu labu. Bet tu, kad saņemsi savu balvu, kļūsi par labu valdnieku un palīdzēsi cilvēkiem. Salabosi ceļus, ierīkosi nabagmājas un ko nu vēl tur vajag. Apsoli?

– Apsolu.

Izdzēruši vēl pa tasītei tējas, viņi šķīrās jau kā draugi. Čoms, pasītis padusē vienu no pūķa galvām, devās uz pili, bet pūķis priecājās, ka nu varēs tērēt mazāk naudas cepurēm un matu kopšanas līdzekļiem.

Pie pils vārtiem jau stāvēja diezgan gara dažnedažādu ļaužu rinda, ko galma rakstvedis pedantiski reģistrēja īpašā varoņu žurnālā. Pārsvarā tie bija krāpnieki, kas centās par pūķa galvu uzdot priekšmetus, kuri pavisam noteikti nebija pūķa galvas. Kāda sieviņa, piemēram, nometa uz galda kāpostu un pieprasīja šo arī pierakstīt. Rakstveža iebildumus, ka tā pilnīgi un absolūti ir kāpostgalva, kas savukārt pilnīgi un galīgi nav pūķa galva, viņa neņēma vērā.

– Vai tad cienīts kungs dzīvu pūķi ir redzējis? Kā viņš var zināt, kāda tam galva?

– Labi, labi, – rakstvedis piekāpās. – Bet ko tad jūs iesāksit ar abām princesēm?

– Kā, ko? Liks pie darba. Man, pavej, kādi kāposti šogad noauguši!

Čomam, kurš sevi joprojām uzskatīja par visstiprāko, turklāt nu jau arī par pūķa draugu, ne prātā nenāca stāties rindas galā. Taisnā ceļā piegājis pie rakstveža galda, viņš ielika savu nesamo tam klēpī un, ne vārda neteicis, gaidīja, kas nu būs. Čoms bija pārliecināts, ka rakstvedis tūlīt pat lēks kājās un spiedīs roku, bet pats karalis, no priekiem Čomu apskāvis, birdinās asaras un liks lielgabaliem šaut un orķestrim spēlēt, un pavāriem šmorēt, un galma pamuļķiem taisīt jocīgas grimases. Taču rakstvedis vien nopētīja galvu un iemeta to lādē pie citiem viltojumiem.

– Nākamais, – viņš salti nokomandēja.

– Bet tā taču ir īsta! – Čoms klusi izdvesa, nespēdams noticēt notikušajam.

– Īsta vai neīsta, bet noteikti ne mūsu pūķa. Mūsējam uz pakauša ir uzteļots rozā ponijs. Nākamais!

– Sasodīts, – pukojās Alberts, kad Čoms bija atgriezies pie viņa alas. – Galva ar tetovējumu bija mana pirmā, kad vēl citas nebija izaugušas. Acīmredzot neviens nav pacenties pārinterēties, kā es tagad izskatos. Būtu es – kā citi pūķi – nopostījis kādu pilsētu, tad gan mani pazītu.

Čoms apsēdās uz soliņa turpat pie alas un ieņēma pārdomās.

– Varbūt... – viņš pēc brīža nedroši ieminējās. – Varbūt tu varētu arī to otru...?

– Ko? – izsaucās pūķis. – Atdot vēl vienu galvu!? Vai tu domā, ka man tās aug puķupodā tieši šādiem gadījumiem?

– Nē, nē, – Čoms taisnojās. – Es jau tikai tā ieminējos. Ja nevari, tad nevari. Bet ko citu mums darīt?

– Nāc, iedzēsim tēju! Pēc tam vienmēr domājas labāk.

– Pareizi, liksim galvas kopā!

– Nē! Vienkārši padomāsim.

Izdzēris pāris tasiņu patīkami smaržojošas liepziedu tējas un krietni saēdies cepumiņus ar kazeņu marmelādi, Alberts jutās krietni mundrāks un atkal vēlējās paveikt ko vērtīgu cilvēku labā.

– Lai notiek, – viņš teica. – Ņem arī otru galvu! Tikai šoreiz lai viss būtu, kā nākas! Apsoli?

– Apsolu.

Šoreiz rakstvedis lietai pievērsās nopietnāk. Viņš rūpīgi aplūkoja galvu no visām pusēm un ar delnu parīvēja tetovējumu, pārliecinoties, ka tas nav uzzīmēts ar biešu sulu. Arī tādi gadījumi bija redzēti.

– Liekas, ka tiešām īstā.

– Kā tad, ka istā, – apstiprināja Čoms.
– Bet kur tad pats pūķis? Varbūt viņš galvu ir speciāli kaut kur atstājis, bet pats vienā mierā skraida apkārt un turpina mocīt ļaudis.

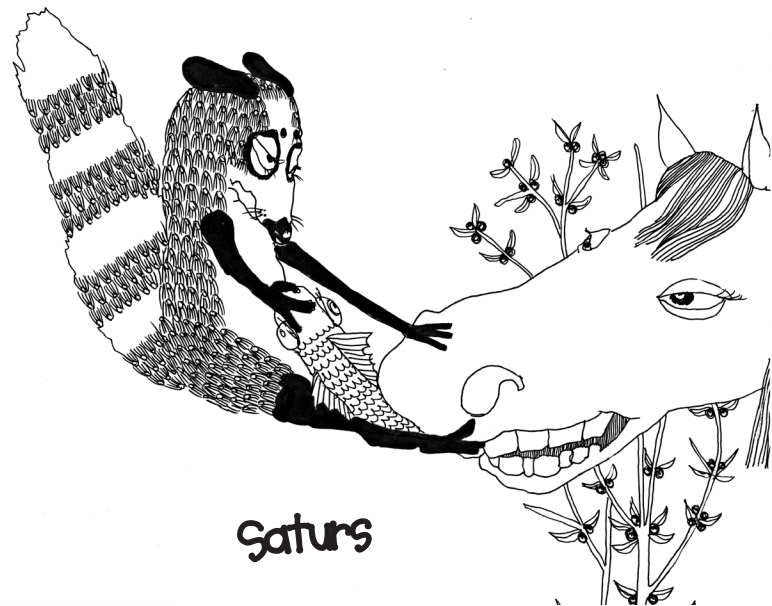
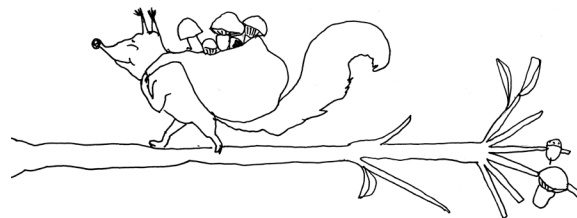
– Bez galvas?

– Un kāpēc ne? No tādiem visu var sagaidīt. Atgādā-
jiet man pašu pūķi, un tad runāsim tālāk!

– Vai es tomēr nevarētu vispirms dabūt savas princeses? Tad man būtu vieglāk – pūķis ir diezgan smags.

– Nē, cienītais. Vispirms darbs, tad princeses.

Nezinādams, ko citu iesākt, Čoms atkal devās pie pūķa.

Saturs

Trīs galvas – labas galvas	6
Visi gali ūdenī	22
Dumjākais mērkaķis Eiropā	31
Susuriņa miljons	37
Pasaka par skaitīšanu vai neskaitīšanu – kā nu jums labāk tik	44
Suņu dienas	54
Puisēns Ķieģelis	68
Septiņi simti sivēnu	78

